

„Gazeta Lwowska“ z dodatkami urzędowym wychodzi codziennie o 3ciej godzinie po południu, z wyjątkiem świąt uroczystych i niedziel.

Przenumerata wynosi z przesyłką pocztową na rok cały 16 złr., na kwartał 4 złr., na miesiąc 1 złr. 35 ct. Mięsiuścowa na rok 12 złr., na kwartał 3 złr., na miesiąc 1 złr.

Numer pojedynczy kosztuje w miejscu 5 ct., pocztą 7 ct.

GAZETA LWOWSKA

Za inseraty i artykuły nadesłane od miesiąca jednego wiersza drukiem garmond: pierwszy raz 7 ct., zaś w razie drugiego lub więcej razowego umieszczenia tak za pierwsze jak za każde następne po 6 ct. Należytość steplowa od każdej inseraty 30 ct.

Przesyłki (franco) odbiera Administracja Gazety Lwowskiej (Ulica Wałowa Nr. 370).

Reklama cye wolne od opłaty pocztowej.

Część nieurzędowa.

Lwów, dnia 3. marca.

O programie ministerstwa podaje „Grazter Zeitung“ następujący ciekawy artykuł: „Kwestya bezpośrednich wyborów wchodzi niezawodnie w program ministerstwa i musi być załatwiona. Ale czy chwila obecna jest do tego stosowną? Pominąwszy bowiem tę okoliczność, że co do bezpośrednich wyborów nie wyrobiło sobie dotąd stronnictwo konstytucyjne stanowczego zdania, kwestya ta wysunięta dziś nagle na pierwszy plan akcyi mogłaby nadto jeszcze wywołać niezadowolenie pomiędzy stronnictwami, z którymi w interesie wewnętrznego pokoju porozumieć się należy. Narodowości muszą być zbliżone do siebie, powinny zejść się ze sobą na polu konstytucyi. Przez zamierzone uregulowanie ustawodawczej inicjatywy sejmów krajowych rząd chce utworować drogę do celu powyższego. Inicjatywa ta zmierza jedynie do ułatwienia wzajemnego zbliżenia się politycznych żywiołów powasniionych ze sobą. Najpierw tedy daną będzie sejmowi sposobność do wypowiedzenia formalnego życzeń wynikających ze specjalnych potrzeb kraju. Jeżeli bowiem wszystkie strony mają się zbliżyć do siebie to należy im najpierw utworować drogę, na której to porozumienie nastąpić może. Decyzya stanowcza, przyjęcie lub odrzucenie tych wniosków należeć będzie zawsze do obu izb Rady państwa. Zdaje się, że jest to dość silny wał dla obrony interesu państwa przed prądami federalistycznymi. Dopóki nie nastąpi porozumienie co do modyfikacyi niektórych postanowień konstytucyi nie może być zakwestyonowane obecne prawo, którego wszechstronne i energiczne utrzymanie jest najgłówniejszym zadaniem ministerstwa.“

Wiedeń. Dnia 25. z. m. odbyło się posiedzenie komisji dla projektu do ustawy o poborze rekruta w roku 1871 na utrzymanie stałego wojska (marynarki wojennej) i rezerwy uzupełniającej.

Ze strony władz obecni byli na tem posiedzeniu Ich Excel. ministrowie hr. Hohenwart i baron Scholl, tudzież szef sekcyi Rhor von Rhorau.

Stosownie do uchwał powziętych na poprzednim posiedzeniu przedłożył rząd repertaryę kontyngensu rekrutów, ułożoną według liczby ludności z r. 1857 i drugą repertaryę ułożoną według rezultatów konskrypcyi z 31. grudnia 1869. Rząd dał potem wyjaśnienia o stanie wojska w r. 1870 i prawdopodobnym ubytku w roku 1871.

Po wszechstronnem wyjaśnieniu przedłożonych wykazów komisya przyjęła następujący wniosek hr. Lassera: Repartycya ułożoną być powinna według konskrypcyi z 31. grudnia 1869 bez względu na obecność lub nieobecność.

Następnie przedłożył rząd komisji zażądane przez niej akta dotyczące ustawy dla milicyi krajowej Tyrolu i Vorarlbrgu. Akta te odesłane zostały do komitetu, do którego należą: baron Lasser, dr. Bahans i Franciszek Gross.

— W artykule poświęconym dyskusji nad poborem podatków w izbie deputowanych pisze „Linzer Zeitung“: Niepodobna przypuszczać, że większość Rady państwa chce walczyć zawsze i wszelką bronią z ministerstwem hr. Hohenwarta. Ministerstwo nie pragnie walki lecz będąc wiernem swemu programowi dąży do zgody. Ministerstwo uznaje nietykalność Rady państwa i nie stara się rozbić ją lecz pragnie ją pozyskać. Między ministerstwem hr. Hohenwarta a stronnictwem wierno-konstytucyjnym nie istnieją tak wielkie sprzeczności, by porozumienie uważać można było za niemożliwe. Jedni nie chcą dopuścić naruszenia konstytucyi a drudzy zapewnijają, że nie mają w planie żadnego zamachu na konstytucyę; rząd a oraz i reprezentanci ludu pragną jednej i tej samej rzeczy. Nie wątpimy, że prawda ta niebawem powszechnie uznaną zostanie.“

— Na posiedzenie Izby niższej dnia 26 lutego przedłożył minister finansów, hr. Holzgethan sprawo-

zdanie centralnego zamknięcia rachunków za r. 1869. W porównaniu z preliminarzem okazuje się z tego sprawozdania 28.804.400 zł. jako pozostałość, a to dlatego, że o 1,938.407 zł. 91 ct. mniej wydano na wydatki państwowe niż było preliminowane, a dochody państwowe wykazały nadwyżkę w sumie 26,865.993 zł. 1 ct. Z wyjątkiem nieznaczego przekroczenia preliminarza na wydatki rady państwa i rady ministrów, wszystkie inne pozycye okazały się nieco za wysokie, a mianowicie przy ministerstwie finansów o 6.000.336 zł. 70 ct., przy długi państwa o 5,314,236 zł. 81 ct. przy ministerstwie spraw wewnętrznych o 1,939.268 zł. 6 ct., przy ministerstwie oświaty o 4,051.789 zł. 9 ct., przy ministerstwie handlu o 1,015.838 zł. 25 1/2 ct., przy ministerstwie sprawiedliwości o 633.201 zł. 40 ct., przy administracyi długi państwa o 492.092 zł. 71 1/2 ct., przy ministerstwie handlu o 159.195 zł. 12 ct., przy ministerstwie obrony krajowej i bezpieczeństwa publicznego o 125.145 zł. 17 1/2 ct. i t. d. Zaoszczędzona kwota była by zatem daleko większą, jak wyżej podano, gdyby koszta na wspólne wydatki nie były wynosiły o 10 milionów więcej niż było preliminowane, a to dla tego, gdyż do kas cłowych oddano o 7 milionów, a na wydatki stałe wydano o 3 miliony więcej jak było preliminowane. Nie można jednakowoż nazwać tego nie korzystnym, ponieważ wspólne wydatki, które więcej wynosiły pokryto zaoszczędzoną kwotą z administracyi państwa.

Według ustawy finansowej z r. 1869 miały dochody państwa wynosić 296,326.611 zł., faktycznie zaś wynosiły one 323,192.604 zł. 1 ct. wykazuje się tedy nadwyżka w sumie 26,865.993 zł. 1 ct., co tej okoliczności przypisać należy, że podatki konsumcyjny 21 milionów więcej przyniosły. Wynik ten jest tem bardziej zadawalający gdyż świadczy on nie wątpliwie o wzrastającym dobrobycie mieszkańców tej połowy monarchii. Władze administracyjne zaoszczędziły 3 miliony czystego dochodu w porównaniu z tem, co na nie było zaliczone. Na ogólne wydatki państwowe wydano o 7 milionów mniej, jak na nie preliminowano a to z tej przyczyny ponieważ procenta od długi państwa o 6 milionów były mniejsze.

Regularnie powtarzające się dochody państwa wynosiły w roku 1869 o 20 milionów więcej, a nadzwyczajne dochody zwiększyły się w tym samym roku o 700.000. Regularne dochody państw. wynosiły 217,683.000; po strąceniu wydatków na utrzymanie dworu Najjaś. Pana w kwocie 3,719.000 zł. i wydatków na władze administracyjne, zostaje reszta w kwocie 155,691.000 zł. Z tych wydano na ogólne potrzeby państwa, jak subwencye, dotacje, dług państwa itd., 97,483.000 zł. tak iż do pokrycia wspólnych wydatków została kwota 58,208.000, która o 1.280 więcej wynosiła jak było przeznaczoną. Obliczenie to dowodzi, iż regularne dochody państwa z r. 1869 więcej wynosiły, jak na pokrycie wszystkich kosztów potrzeba było, i że nakoniec nie okazał się niedobór, lecz nadwyżka.

Berlin. O obecnym naczelniku rządu francuskiego, panu Thiers, pisze „Kreuz Ztg“ w artykule wstępnym co następuje:

„Dziwny, nader pouczający los spotkał pana Thiersa. Ogólne zaufanie narodu obsypało go mandatami do izby a zaufanie izby powołało go na czoło spraw; lecz to ogólne zaufanie łączy się tylko z jedną, jedyną chwilą w życiu tego sławnego męża stanu i zaprzecza w ten sposób całej pozostałej treści jego działania i dążności. I zaufanie to zmusza go do czynności, która, jeżeli zostanie dopełniona, poświęci go niezawodnie na ofiarę narodowej niewdzięczności. Gdyż dla czego zwraca się owo ogólne zaufanie do tego męża, który jako historyk, minister i mowca parlamentarny najwięcej się przyczynił do wiania w naród francuski palącego pragnienia wojskowego połysku i iluzji o przynależnym mu stanowisku panowania? Nie dla czego innego, tylko dla tego, że mąż ten oświadczył się z największą energią przeciwko niestósowności obecnej wojny, i że zatem spodziewają się po nim, iż będzie najbardziej zdecydowanym i zgrabnym do usunięcia konfliktu, którego zgubne następstwa przepowiedział. Lecz choćby i tym razem udało się panu Thiersowi uratować Francję, to przecież usposobienie, z którego wojna ta wyszła, przeciwko jego dziełu pokojowe. I jeżeli mu obecnie naród

daje mandat do przywrócenia pokoju, ponieważ wojna nie dała zwycięstwa, wtedy na pewno oczekiwać powinien, że pokój, ponieważ koniecznie pozostawać będzie w sprzeczności z wszystkimi urojeniami, któremi podsycono próżność narodową, poczytany mu będzie za winę. Zdaje się też, że pan Thiers przeczuwa już podobny los, gdyż nie omieszkał wciągnąć zgromadzenia narodowego do odpowiedzialności za rokowanie pokojowe; lecz on sam za nadto obecnie wystąpił na widownię, ażeby mu nie miał zostać przypisany pokój, bez którego Francya dłużej obejść się nie może. Nie jest wcale nieprawdopodobnem, że ci, których głupstwa wtrąciły bezpośrednio Francję w to nieszczęście, którego ukończenie ma Thiers obecnie sprowadzić, wzrosną na nowo w sympatyach narodu w tym stopniu, w jakim konieczność obecnego położenia w pamięci zatracać się będzie. Jest to zatem wybitnie tragiczny los, w jaki pan Thiers, jak się zdaje popadł; lecz jeżeli go kiedy niewdzięczność narodu prześladować będzie za to, że mu pokój przywrócił taki, jaki wśród danych okoliczności jedynie był możebny, — natenczas nie będzie się mógł na tę niewdzięczność skarżyć, boć ona zrodzoną znowu będzie z tego samego usposobienia, które sam zrodził i przez całe swoje życie podsycił. W ten sposób objawi się i tu rząd odwiecznej Sprawiedliwości, która nie pozostawia żadnej winy bez kary, a przedewszystkiem karci igranie z moralnymi potęgami w uwodzicielach, tudzież w tych, którzy się uwieść pozwalają.“

O ogólnej żałobie pisze „Zeidlersche Correspondenz“: Jest to rozpowszechnioną pogłoską, że po ukończeniu wojny nakazaną zostanie powszechna żałoba krajowa, celem uczczenia pamięci poległych walecznych bojowników. Nie znajdujemy się wprawdzie w tem położeniu, ażebyśmy mogli trafność tej wiadomości potwierdzić, słyszeliśmy atoli ze strony kompetentnej, iż rzeczywiście ma ona być prawdziwą.

Bordeaux. Nie jest jeszcze jasnym, jaki właściwie jest skład konstytuandy pod względem politycznych od-cieni swych członków. Pochodzi to ztąd, że wielka liczba posłów nigdy nie dała się jeszcze poznać na arenie życia parlamentarnego. Ogólnikowo klasyfikując partye, izba liczy około 150 mniej lub więcej zagorzałych republikanów, 100 legitymistów i 100 orleanistów. Pozostaje 400 posłów, których przeszłość nie nastęrcza żadnych wskazówek co do ich politycznego charakteru, a którzy właśnie tworzą ową parlamentarną większość, będącą podporą pana Thiersa. Jemu też przypisać trzeba zasługę, większość ta trzyma się w całości a nie rozstrzela się na drobne pojedyncze grupy, któreby nie mogły skutecznie popierać rządu.

Stronnictwo legitymistyczne nie zasypia pola. Rozwija ono, jakkolwiek bez wielkich widoków powodzenia bardzo czynną agitacyę celem odrodzenia panowania we Francyi starszej linii Bourbonów (hr. Chambord) za pomocą zlania się tejże z Orleanami. Henryk V. rządziłby nasamprzód a następcą tronu byłby hr. Paryża. Inni domyślają się, że książę Aumale dąży do prezydentury rzeczypospolitej.

Ledru-Rolin złożył trzy mandaty do konstytuandy w następującym liście, wystosowanym do marszałka izby, pana Grévy: „Panie marszałku! Pod przemocą nieprzyjaciela, pośród nieuniknionej przymusowości, na którą skazał nas szereg niegodziwości i zdradzieckich czynów, nie mogą ostatnie wybory nosić tej cechy niezależności i swobody, jaka odznaczać powinna głosowanie powszechne.“ Następnie podnosi p. Ledru-Rollin, że ponieważ on był niejako twórcą tego rodzaju głosowania, przeto tem więcej baczyć musi na jego sumienne wykonywanie. Aby zasadę zatem utrzymać nie-naruszoną, poświęca własną osobę i nie przyjmuje wyboru na posła w trzech departamentach.

P. Laurier, sekretarz pana Gambetty energicznie protestuje w „Courrier de la Gironde“ przeciw nie-cnemu oszczerstwu, jakoby za fundusze oszczędzone w czasie urzędowania swego pryncypała, miał zakupić dlań za cenę 5 milionów franków Grand Hôtel w Paryżu.

Z „Indépendance“ dowiadujemy się, że w departamentach, zajętych przez wojska niemieckie, wciąż jeszcze trwa wybieranie kontrybucyi wojennych. Co gorsza, mają nietylko władze rekwirować, ale także i ofi-

Blizsze szczegoly co do czasu i miejsca posiedzen ankietowych ogloszone beda pozniej. Z Izby handlowej i przemyslowej. Lwow, dnia 28. lutego 1871.

Spostrzezenia meteorologiczne we Lwowie. Dnia 1. i 2. marca 1871.

Table with 6 columns: Pora, Barometr w milimetrach, Stopien ciepla, Stan powietrza, Kierunek i sila wiatru, Stan atmosfery. Rows for 7, 8, 9 o'clock morning and evening for both days.

Przyjechali do Lwowa. Dnia 2. marca 1871.

Hotel George: Hr. Rozwadowski Wl., jen. koniuszy, z Wiednia. Raciecki H., z Krolestwa. Skrzyński Miecz., z Chlopnie. Zaleski Karol, z Jaworowa

Hotel Europejski: Karznie K., z Rzeszowa. Rayner M., adw., z Rzeszowa.

Hotel angielski: Br. Heroch S., z Moraica. Fedorowicz Alojzy, z Zerebki. Pruszyński Józef, z Pomorzana. Mintz Z., z Turki.

Hotel Langa: Dr. Kadyi L. c. k. starosta, z Brzeska. Hotel Kuhna: Aulich Adof, z Lackiego. Ubysz Al., z Przemysla.

Hotel warszawski: Protyka Wl., z Tuzego. Hotel krakowski: Rupniewski Bol. z Wolynia.

Wyjechali ze Lwowa. Dnia 2. marca 1871.

Pp. Ghika J., generał, do Wiednia. Czerniakowski Kaz., do Suchowic. Czerniakowski Fr., do Klimkowic. Czerniakowski M., do Lwiczna. Gumilsky Bronislaw i Jozef, do Sapahowa. Kriegshaber Ant., do Iwasiowa. Szejwkowski Stanislaw, do Uherea.

T E A T R.

Dzisiaj (przedstaw. polskie) na dochod Karola Szobera, kapelmistrza sceny polskiej 'Wielki koncert', wytonany wspolnie przez dwie c. k. wojskowe muzyki nr. 34 i nr. 80, pod osobistem przewodnictwem pp. kapelmistrzow Grzegorza Mayera i Antoniego Rosenkranza. 'Zaloga okrętu', komieczna operetka w 1. akcie, muzyka G. N. Zaitza,

tlumaczył Franciszek Waligorski. 'Zona która zwozdi meza', komedia w 1. akcie z francuskiego.

Pociagi kolejowe na glownym dworcu Karola Ludwika. (Podlug zegaru lwowskiego.)

Table of train schedules with columns for destination, departure time, and arrival time.

Pociagi kolejowe na stacyi lwowskiej Podzamcze. (Podlug zegaru lwowskiego.)

Table of train schedules for Podzamcze station.

Odpowiedzialny redaktor: Adolf Rudyński.

Cennik lwowskiej Izby handl. i przemyslowej.

Large table with multiple columns: Efekta, Uskutecz., sprzedaz, Kurs, przeciwny, Kurs ostatni. Includes sub-sections for Zlote austriackie and D. 2. marca.

Table of exchange rates and interest rates for various currencies and bonds.

Table of exchange rates for various locations like Amsterdam, Augsburg, Berlin, etc.

Table of gold and silver exchange rates (Kurs zlota).

Table of telegraph exchange rates (Telegrafowany kurs wiedeński).

Kurs giełdy wiedeńskiej. Dnia 28. lutego 1871.

Table of Vienna stock exchange rates for public debt and other securities.

DZIENNIK URZĘDOWY.

Ogłoszenie licytacji.

Nr. W. 2068. Wydział krajowy, jako administrator funduszu stypendyjnego Głowińskiego, wypuszcza propinację w dobrach Winniki z przyległościami, w dzierżawę na lat 3 miesięcy dwa, od 1. Listopada 1871 r do 31 Grudnia 1874 r.

Jako cenę wywołania stanowi się czynsz roczny w kwocie siedmiu tysięcy zlr. w. a.

Chęć zadzierżawienia mający składać mają oferty opieczetowane, do dnia 13 Kwietnia r. b. w biurze V Wydziału krajowego, w którym to dniu o godzinie 12 będą odpięczętowane. Później złożone oferty uwzględnione nie będą.

Oferty mają być opatrzone marką stęplową na 50 ct., mają zawierać cyframi i literami wyrażoną kwotę ofiarowanego czynszu rocznego i deklarację iż oferent czytał warunki licytacyjne i takowe przyjmuje.

Do oferty ma być dołączony kwit kasy krajowej na złożone wadium w kwocie 700 zlr. w gotówce lub w papierach publicznych według kursu. Wadium to zostanie niutrzymującym się przy dzierżawie zwrócone najdalej w 10 dniach po licytacji.

Warunki licytacji przeczytać wolno codziennie w biurze V Wydziału krajowego.

Wydział krajowy zastrzega sobie prawo zatwierdzenia licytacji, przy czem wolno mu wszystkie oferty odrzucić, lub wybrać z nich dowolnie jedną chociażby mniej korzystną pod względem wysokości ofiarowanego czynszu dzierżawnego.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. We Lwowie, dnia 17 Lutego 1871.

Edikt. Nr. 4815. Vom f. f. Bezirksgerichte in Buczacz werr-

den die Erben der liegenden Masse nach Israel Feibisch Stern hiemit in Reumtisch gehest, daß Marcus Preminger h. g. unterm 28. November 1870 3. 4815 gegen dieselben ein Gesuch wegen Intabulirung als Eigenthümer einer der letzteren gehörigen ungetheilten Hälfte der Realität sub Nr. 92 St. in Buczacz überreicht habe, daß dieselbe Gesuche willfahrt, und der beglückte Beklagte dem Curator der liegenden Masse nach Israel Feibisch Stern dem Hrn Mayer Stern zugestell wurde.

Bom f. f. Bezirksgerichte. Buczacz, den 4. Februar 1871.

Edykt.

Nr. 4691, cyw. Ces. król. Sąd powiatowy w Bochni ogłasza niniejszem, iż na zaspokojenie należitości w sumie 52 zlr. 25 ct. a. w. zpu. Teresia Igo Skoczek 2go Nosal od Wojciecha Skoczek wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 31. grudnia 1863. l. 4303 przedsięwziętą zostanie przymusowa sprzedaż publiczna gospodarstwa pod l. 46 w Świniarach położonego, na sumę 135 zlr. a. w. oszacowanego w trzech terminach, a to w dniu 30. marca, 4. maja i 1 czerwca 1871 każdą razą o godzinie 10. zrana, w tutejszym Sądzie odbyć się mająca pod następującymi warunkami:

I. Cenę wywołania przy licytacji stanowić będzie cena szacunkowa, aktem oszacowania sądowego w sumie 135 zlr. wyposrodkowana, niżej gospodarstwo to w pierwszym i drugim terminie sprzedanem nie będzie w trzecim zaś terminie sprzedanem zostanie i niżej ceny szacunkowej.

II. Mający chęć kupienia obowiązany będzie złożyć do rąk komisarza licytację prowadzącego, wadium 10% procent ceny szacunkowej wynoszące, to jest sumę 13 zlr. 50 ct. a. w. w gotówce. Resztę warunków licytacyjnych mogą być w registraturze sądowej przejr-

rzane C. k. Sąd powiatowy. Bochnia, dnia 18. grudnia 1870.

Edykt.

Nr. 500. C. k. Sąd obwodowy w Tarnowie podaje do powszechnej wiadomości, że na prośbę Miudli Lipine cesyonaryuszki Chiela Fränkla, celem zaspokojenia przyznanej prawomocnym nakazem płatniczym z dnia 2. marca 1865. l. 281 sumy wekslowej 518 zlr. 75 ct. w. a. zpn zezwolił na egzekucyjną publiczną sprzedaż części (połowy) realności pod Nr. 145 i 298 w Tarnowie na Zawalu położonych, dłużnika Chajma Kleinhändlera własnych, która w dwóch terminach, mianowicie w dniu 3. kwietnia 1871. i w dniu 2. maja 1871. każdym razem o godzinie 10. rano w gmachu sądowym pod następującymi warunkami się odbędzie:

1. Za cenę wywołania stanowi się sądowo wydobytą wartość wspomnianej części (połowy) realności w kwocie 9856 zlr 7 1/2 ct w. a., niżej której części te teje realności sprzedane nie będą.

2. Każden chęć kupna mający obowiązany jest jako wadium 1/10 część ceny wywołania w okrągłym kwocie 985 zlr. 60 ct. w. a. do rąk komisji licytacyjnej albo w gotówce, albo w obligacjach Państwa, lub w listach zastawnych instytutu kredytowego galicyjskiego, lub w obligacjach indemnizacyjnych Krakowskiego lub Lwowskiego okręgu administracyjnego podlug kursu dnia licytacji lub poprzedzającego dnia istniejącego przed licytowaniem złożony.

Blizsze warunki licytacji tej, wyciąg z ksiąg gruntowych i akt oszacowania przejrzeć może każdy chęć kupna mający w tutejszosaądowej registraturze.

Z rady c. k. Sądu obwodowego. Tarnów, dnia 3. lutego 1871.

